

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

B. & E. F. Uppån Hrn Secreteraren Hrn. And. Kullberg til
Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjörnell; dat. Stockholm och
Norrmalm, den 5 Oct. 1796.

Innehåll:

Tacksamhet och Vänskap, tolkade med varm känsla uti et
fönt Språk. Bilaga: Utdrag af et Brev til des Moder i
Carlsrona, rörande vår Resa til Östergötland.

Högtyrde Herr Assefors!

Härjemte tar jag mig frihet at skriva et Brev, som
jag skrivit til min Mor. Der äro några Ställen, som
påminna om de dyktfullighets-dagar vi njutit tillfäman i
Norrköping, och derfor hörmas jag at det läses med nöje.
Men der är icke något grant Språk — det är den enkla
Naturens, som det flutit från en Guf ämimelk af den
Sälhet jag enfarit genom Hrn Asseforsns förekommande
godhet. Jag är för denna godhet skyldig tusen tackar
sägelfer — mit hjerta säger mig det — men, huru
tolka dessa Känslor! —

Nej, jag ej några uttryck vet,
som kunna, som sig bör, beskriva
de Gufva Känslor, som mig lifva
til ömhet och til tacksamhet.
Men kom at til Ert hjerta trycka
et hjerta, varmt för vänskapen,
skän hur det flär; — kän at min Lycka —
och kän at Ni har skänket mig den.

Man

Man gör illa, då man vil förfäka at måla Hjertats
högre Känslor — en blick, en suck, en tryckning til dens
bröst man älskar och vördar, säger allt hvad som kan
sägas.

Ack! måtte jag alltid förtjena at äga en sådan vän,
som Sofsefor Gjörnell! jag skulle då vara mycken afund-
värd. — under denna önskan innesluter jag mig i
Herr Sofsefors ära Vänskap och lefver beständigt des

måft tillgifne vän och tjänare,
H. A. Hillberg.

Postscriptum. Sedan Brevet var skrifvet, kommer Dr. Skullberg
och presenterar följande poetiska Galanteri, i anledning af munk.
Hustrus Namnsdag:

Til Fru Apfelsorkan Gjørwell på Dittas Dag.

2. 7 Oct. 1796 *).

Jag länge har förgäves sökt
et tillfälle at Er förklara
hur jag har bäfvat för Er fara,
och hur min oro sig förökt,
da jag ej hört Er bättre vara.
i dag jag lyckligt fått det hörr,
at snart skal flutas denna smärtan,
och glädjen åter daga opp
ft flymda ljud i våra hjertan.
at detta hörrat lemnad, jag
en Sång til offer drifvat våga
at bäras Er på Eder Dag:
Ack! måtte hjertats varma låga
ge Känslans rörande förmåga
för Smiltets bistande behag!
och då jag vil vår glädje måla,
må ljud, och lif, och tyvning stråla
från mina fruga penseldrag!

i dag

*) Fru Gjørwell hade då nyss blifvit bättre efter en Sjukdom.

i dag med dubbel fröjd vi al din klarhet skåda,
O Sol! Natürens hulda vän!
Du steg ur Soljans skön fördubblad skön, at båda
en vacker dag för vänskapen.
Må i din höga fart ej något moln dig dölja
och skymma öf dit lysa lopp;
men du med segerblick gå ned i samma bölja,
Där du ur rofers bädd steg opp!
Och Ni, som kipt nämnd af Dagen,
som kom at Dagen prydnad ge,
ack! måtte Ni med nöje se
åt Hjertat, Snillet at Dehagen
at offer lägges för Er fot!
ack! måtte Ni ta det emot!
Det är af Hjertats enkla gåfvor
i al des renhet skänkt at Er;
Ni vet det har ej bättre häfvor,
men at det ganska gema ger.
Och måtte Ni, i Stålfans fröte,
å nyo räkna glada dar,
å nyo tjujt af nöjets möte
ge det ert hägn och ert försvar;
och Edra vänner fågnas åter
af Edert Säckkap, Edert vett,
och jag, som långt förflyuten gråter*),
bland desfar rum ock finna et!

H. A. Kullberg.

*) Men hade då ej ännu sett flere omkring sig, än Arkhiatern
Staltman, secreteraren Båstörögren och Mr. Sörögren

Brefvet til Fru Kullberg. ; Oktober 1746

--- Jag vil intet mer tänka derpå; men endast berätta den fedrask förflyttna tidens lyckfärlighet för mit hjerta: den är väl öfvergå förbi; men minnet deraf är nog för at göra mig dubbelt lyckelig, som alla andra människor. Jag har längre tid mycket omgått i Sofesfor Gjörwells hus, och njutit mycken godhet och vänskap af både honom och hans aimabla Fru, som jag aldrig tilfyllest kan er. känna; men detta hade dock allenast varit en förberedelse til hvad Han ville ännu mera berispa mig.

En vacker morgon i förladen månad kommer den svedderlige Gubben syn til mig och frågar, om jag icke kunde få tillfälle at göra en liten resa med honom om et par dagar; och jag, som Söta Mor vet, är lätt på trån, jag blef glad och lofvade det, utan at få veta hwart det skulle bära, endast at den skulle påstå 4 à 5 dagar, och at jag allenast behöfde medtaga något linne och småsaker; för öfrigt skulle vi åka i tättet vagn och må ganska bra. — Dagen efter får jag närmare underrette, at han ville resa til Norrköping, för at hälsa på sin mäg, Grofs-handlaren Lindahl, som är en ibland de rikaste derstädes, och hvars Fru, Sofesfor Gjörwells dotter, är et ibland de vackraste och älfkärnvarnaste Fruur. —
timmer jag nänsin sett. —

Preparationerne til denna ^{resa} intressanta ^{resa} vora, som Söta Mor lätt kan se, intet många och vid lifliga —
Den 15 Sept. på förmidd. kl. 10 infann jag mig hos

Sofesfor.

Asjesforn, och sen vi ätit en god frukost eller rättare middag
och så druckit — satte vi oss i vagnen kl. 12, och befalle oss i
Guds händer så väl som det efterlemnade.

Hela resan til Norrköping gick ganska väl; jag hade
båsan om händer, och medelst mycket drickspenningar
kommo vi också tämligen fort: Ad så fort som en 66
års gammal man kan färdas. —

Vid framkomsten til Lindahls, kan löta. Men föreställa sig
hvad glädje det blef, efter som det var aldeles en surprise,
som Asjesforn gjorde dem, och utomdes är det så naturligt,
at Darn, hvilka icke föt fina föräldrar, och föräldrar,
som icke föt fina Darn på lång tid, skola känna den
höjsta tillfredsställelse at åter få sluta sig i deras kära
armar — aick! hvad jag tänkte, då jag såg dessa vändiga
Darn af en så värdig Guder! jag var i Karlsörona med
hela min själ, och jag flöt min älskade Mor och Far i
min famn — men — — liiväl kan det kanske frärs nog
hända.

Här, i detta förträffeliga sällskap, passerade som en
blit fjorton himmelske dagar: intet bekymmer, intet
behof; endast vänskap och glädje och ömhet emellan
alla; det var som en ofynlig hand sprutte inneslutit
oss alla med. et luft förenings-bund; jag är vis på at
Himmelen gladdes öfver vår lyckfaldighet, och jag
tror säkert, at jag efter denna resa står i mycket
mer nåd hos vår Herre än närhin tilforene.

Vi foro til Linköping på et par dagar — Asjesforn
skulle se sin gamle ungdoms-vän, Domsjösten älf,
som

som är en värnadsvård Man, både i anseende til sin
Lärdom och sit Hjerta. — Imidlertid for jag som Jehu,
at också se min vän Gyllenram, som bor 5 mil ifrån
Linköping. — Söta Mor kan tro at jag var välkommen;
man anstälde en liten blögtid — det är ljust at se sin
Varelse ofaka glädje — jag njöt denna ljufva Kanfla
i önnigt mått hvar jag kom — och detta utgjorde min
största Lyckfalsighet. — Jag tillbragte et ganska nöjsamt
dygn på Sättra, och slyndade mig så tillbaka til Linkö-
ping, dit jag hann tredje dagen kl. 1 om middagen,
då jag fann et ömt och vänkapsfullt bref före mig på
Gästgivar- gården från min värnadsvårde Res- Kamrat,
som innehöll, at jag genast vid min ankomst skulle ins-
finna mig hos Domprostens. — Jag kom just dit, då Hela
Linköpings Consistorium och alla stadens äldste sät-
tring et välsegnadt stort Bord med rätt anseelige
Sålar på hvardera ändan. — man tog emot mig med
mycken godhet och satte mig bredvid Domprosten, som
hela dagen öfverhopade mig med höfligheter, gaf mig
ärsfulliga poetiska saker, och visade för öfrigt det
aimablaste humeur i verlden, äfven som Domprostan
och hennes Dotter. — Men Norrköping låg ofv ändå
mycket om hjertat. — Eftermiddagen kommer Gref-
handlaren Lindahl in til ofv bäst som vi sätto och
språkade: han föregaf något ärende, som oblikerat
honom at fara til Linköping; men vi mistänkte
något förfat — andra morgonen skulle vi resa —
han at frukost med ofv hos Domprosten, och vi
stämde

Stämde möte på första Gästgäfvare-gården. — Söta Mor
kan döma om vår glada förundran, då vi der funno
både Fru och Herr Lindahl: de hade varit woliga öfwer
det vi dröjde och farit ut för at möta oss; men då de ej
funnit oss på vägen rest ända fram — der Fruen ej wille
sifa sig för Domyprostern, och derföre wiste sig intet för oss heller.
Snart wero vi tillbaka til Norrköping — ännu några dagar
gingo förbi under et ljufst ärrjutande af all den sätthet en
dödlig kan begära. At se de tusende sattu, hwarmed de täflade
at gjöra oss lycklige, war en wällyst för våra hjertan. —
Jag blef presenterad i de första Husen, och vi skildes
smiteligen med många tårar ifrån et ställe, som vi
hade at tacka för så mycken ro och glädje, ät föyde af
Herr och Fru Lindahl flere mil. — Farväl min bästa Mor!

H. A. K. —

Älska Söta Far och tacka honom så mycket, så mycket
för sina sista kärna rader, och ännu mera för den andra
godheten. — Herre Gud! när skal jag en gång bli så
lycklig och kunna erkänna allt hwad mina kärna
Föräldrar gjort för mig. — Gud gifse at de måtte alla må väl!

2
val!

